

300

N M.

1871

Samling af vers & visor

Allvar och Skämt

Af skilda författare

19. 3°. 43.

Moss	Register	Skämt	Sid.	vers.
En bättre land	3	4	Backus visa	21 2
Martin Luther	4	22	En Meckelsmorse	
Det är så snart	7	9	visahl. 5	
Stjerne glans	16	6	Musikalisk rim ltkän	
Stjernorna	17	5		23 4
Nyårs betraktelse	14	6	Första Kammar en	24 6
			Folkväntel vid Kungsjörn	25 7
			Folkmötena	27 3
			Kompromiss en	28 12
			Valstriden	31 14
			Stor skrytar en	35 12
			En sorglig visa -	37 9
			Nr 1/4 81	39 4

3 Ett bättre land.

1. Jag hoppas och tror, att det finnes ett land,
Dit smärten ej vågar att följa;
Jag hoppas, der gränskar en leende strand,
Långt bortom den bräsande bölja,
Der seglaru, som brottas (mat) med svallande sjö,
Skall finna till slut sin lyckselige ö.
2. Jag hoppas och tror, att der blommor en vär,
Med jägning som ingen kan ana,
Der himlen ej mulnar der, blittem ej slir
Förkrossande med på vår bana,
Der vågen ej grumlar vid vindarnas lek,
Der stormen ej tryter den kraftfulla ek.
3. Jag hoppas och tror, att det kom mer en dag
Då hjertat har upphört att klaga;
Då jord lifvets sorgar af tusende slag
Skall minas som en vemodig saga;
Då smärta och tårar man icke vet af.
Då ånger och tvifvel ha funnit sin graf.
4. Jag hoppas och tror, att jag också en gång
Får skåda det landet, den dagen;

Jag hoppas och tror, att jert tidew är lång,
 Mitt värlaw ej belifver bedragew;
 Ty uti mitt inre sig höjer en röst
 Den viskar (om) så happfallt om sällhet och tröst.

Martin Luther.

1. När fal för snöda flärdew
 War kyrkew Kristi brud
 Och tjente denne werlden
 Längst mer än Herraw Gud
 När twiflets löjew speltte
 Kring kyrkofarstas drag
 Bist afflet ut de delte
 För gifoor hwarje dag
 När tiow var platt för sjukew
 Hwar kom dew djerfor munkew
2. Det var ett ängsladt sinne
 Som honom handla bjöd
 Det stod ett slag derinne
 Emellan lif och död
 Af djupa smortsetridet
 E kilttligt öfvermod
 Till fjild haw drifs omsidet
 Hwar fukt med kilt och blod
 Förvinst sig ej befråge
 Hwar måste allting väga.

3. Och märka wattuwigor
 Nu soepte kring hans led
 Och kunnets årskeldslågor
 Kring honom fräste hed
 O, det vill till att bära
 Guds karnesk om sin drägt
 För att som haw sig lära
 Nu lå hilt öfökräckt
 Hur hotets stråle gångr
 Från Kysare och Kungar.
4. När man har till att brytas
 Med gamla lærors band
 Då gäller det att kugta
 Sin hand om Herras hand
 Då gäller att ej skilja
 Sin väg från Guds beslut
 Och ej sin egen vilja
 Menast föra ut
 Men till Guds ord sig trygga
 Och på hans löflew bygga.
5. Det ordet länge fängelats
 Men Luther frilt det gef
 Och mingew själ som ängslats
 Nu hagnad wardt deraf
 Det var en stadig lykte
 Till hands för hwarje man
 För rika och betryctade
 Dess låga åter brann
 Med ljus för alla öden

För lifvet och för döden.

6. Han rej i tusen stycken
Den sida dräkt i sär
Som efter egna tycken
Werkhelighet sig skär
Mot dödens guld och pass
Mot syndens skuld och skam
En gerningslärans tras
Han räckte mer ej fram
Ej världens kläder bena
Men tronens silke rena.
7. Du var hans borg och fäste
Du underbara Tro
På en gång önnemäste
Och fridens dufvobro
Du var på vreden vatten
Hans skepp som ej gick läckt
Och der i svarte natten
Han hörde utan skrick
Den kvinande skansen
Som kom från Lateranen.
8. Han reste kyrkans boning
Med stark och väldig hand
På Kristi blods försoning
Och ej på lösa sand
Ej några andra grunder

Han ville bygga på
Förty att menska funder
Blott äro halm och strå
Men Herrens ord i stället
Hå fastare än fjället.

9. Att lifvet menckligt njuta
Förbjöd ej sträng hans röst
Och presten sjelf fick stuta
En maka till sitt bröst
I klostrits bot (ej) och vaka
Ej tyne liljor mer
Att bedja och försöka
Behäfs ej cellen mer
Föresaktsen får öfning
I lifvits hvardagspröfning.
10. Så dristigt fram han trädde
Med oförfärdt mod
Och olden ej han skrädde
Och helrikt var hans blod
Bland lifdens bronsnaturer
Med borgerliga drag
Och skräfliga naturer
Och krist men ej bekag
Han står i minnets tempel
Ett strilande exempel.
11. Men denne man hoars hemmar

Så hårt slir ned i fjeld
 Ett hjerta har som flammor
 För språkets ädla frjeld
 Och denne man som throner
 Till bifvan och för mitt
 Vid sångens hulde toner
 För ögt ofta väll
 När all den inre malmen
 För klinga fram i psalmen.

12. Den psalmens ljud skall gungas
 Till hyddor fram och slott
 Den skall bland kalor sjungas
 Af särad hagenoll
 Kanonerna från Spanien
 Dess klang ej tystna ned
 Den ljuder kring Bremen
 I Danadrottens led
 På Noila Berget svingar
 Den fram på Gasans vingar.

13. Guldkransens här skall dragas
 Med den i striden in
 Och väldigt beledsaga
 Med skarp svensk lösen (än) den
 Hoar helst för tryckets valler
 En skura stornat har
 Var viss den (lov) psalmen skaller
 Ty jublande man tar
 Papisternas redatter

Vid sång som skrefs af Luther.

14. Men ej i kriget bera
 Nej hoar ett hjerta slir
 Som är i inre fara
 Och ingen lindring får
 Ett hjerta som ej svalkas
 Af jordens usla tröst
 Den sungen ofta valkas
 Med kraft till trötta bröst
 Vi falle ej till rygga
 "Han är vårt vapen tryggga."

15. Ty Luther göt i denna
 Och annan haspodikt
 Allt hvad en själ kan känna
 Af helig tillförigt
 Ett hopp som endast litar
 På Gud och hans förbund
 Och anker tanden nitat
 I evig ankergrund
 Och aldrig släpper taget
 Och aldrig blir bedrygt.

16. Så var i sångens kynne
 Ty lära och i skrift
 Vår lärofar tilllynnne

En hjetta aförsgd
 Men hvarje lejonsinne
 Är kinsbrikt ända
 Och styrka fanns derinne
 Men vekhet äfvenså
 Sags panna askor bära
 Vår regn i ögat nära.

17. Na fyra sekel sounat
 Likt snö som smälts hvar vår
 Och mycket vella kunnat
 Men än hans verk består
 Och här der Luthers lära
 En twillingsyster är
 Med återvunnen ära
 Och ordnad frihet, här
 På detta verk man glädtes
 Långt mer än annorstädes.

18. För det har Wasa bruntit
 En väg med hjettemod
 Och Gustaf Adolfs gjutit
 För det sitt ädla blod
 Det har i lag och minnen
 I samhällsstick och sed
 I hjertelag och sinnen

Frängt djupa rötter ned
 Och än är Luthers kyrka
 Vårt rikets bästa styrka.

19. Vi vilja aldrig skänka
 Tillbaka mer åt Rom
 Vår rätt att själfo tänka
 Förrän vi fälla dom
 Guds ord skall fritt oss gläda
 Och lysa med sitt blos
 Och ingen makt får tröda
 Emellan del och oss
 Det blir dervid vi ämna
 Vårt stolta arf ej lemna.

20. Men om den store anden
 Na kunde gå igen
 Och speja äfver lunden
 Mot tid som dröjer än
 Mot vantrow kanske fölle
 Hans tyngsta hagg ej mer
 Jag tror han förhölle
 Oss otrou desto mer
 Som yfs att allt förucka
 Och med det helga leka.

21. Och böjar rymden mulna

Som än är temligt blä
 Och malkas vinder kulor
 O. att han komme då
 Han skulle teser epika
 Om lydnad då och tukt
 Ett formleri predika
 Som ej gör bättrings frukt
 Och straffets texter läsa
 Och sjelfsvilts andan quäsa.

22. Må som en vördad fana
 Hans namn i denna stund
 Till enighet oss mana
 På präsvad lärogrund
 All söndering gör att ensam
 Men lätt blir underlygd
 Men fana är gemensam
 Så värde och vår brygd
 Blott så kan styrka spira
 Ur minnet som vi fira.
 C. G. af Wirsén.

Det är så svårt.

1. "Det är så svårt att ta sig frem
 i denna tränga ocell."

Men tag blott i det är ej skam
 Läg bort allt präl och fländ
 Det icke alls så farligt är
 om du tar rätt uti
 itide kaffoer ditt begär
 skall nog du lycklig bli.

2. Det är så svårt, hoar gilt ju tror
 i skolan sitta still
 Det bättre är hos söta mor
 få göra som man vill
 Men om det skall bli man of dig
 var flitig sitt med so
 så skall på all din lifsvarsstig
 nog glädjas blomster gro.
3. Det är så svårt att lyckas nå
 att vinna namn och guld
 Men jag tror om du skynder på
 så får du famnen full
 Blott du med litet är förnöjd
 ej vill ha allt du ser
 så vinner du den högsta fröjd
 och lyckan mot dig ler.
4. Det är så svårt att se uppå
 de rikas mytt begär.

Men tro ej allt som glimmar så
 gedigna guldet är
 Bak gyllne yttan ingen så
 Det inres murkenhet
 När skalet brister kom ihåg
 Fäfängens tarflighet.

5. Det är så svårt att räkta gå på
 att riktigt laga fjall
 Du finner bäst att räkta gå
 du tycker dig si matte
 Men lit sa du om ingenting
 arbets och varglid
 och se dig helt förnöjd omkring
 så går det — det tror jag.
6. Det är så svårt att finna rätt
 På lifvets dunkla stig
 Du tycker det är icke lätt
 men (bara) tänk dig för och tij
 att tala mycket är ej bra
 det ödar tiden bort
 Och vill du fröjd i lifvet ha
 Bygg själv din lyckas stoll.
7. Det är så svårt att bergning få,

ty allting är ja dygt
 Men läker du rätt nog på
 och tyglar ditt begär
 Det ingen är som bringar dig
 att allt du prompt skall ha
 Spar du din slant — och tro du mig
 du mir. förträffligt bra.

8. Det är så svårt att vinnas rum
 ty världen är så trång
 Men se dig om var icke dum
 ej mot din nästa väng
 så finner plats du öfverallt
 i stad, på land, på haf
 och tycker du det kånas kallt
 så dör du ej deraf.
9. Det är så svart att slutligt dö
 du är för dödens rädd
 Har du med nöden ditt ditt bröd
 ej glömt den sjukas bädd,
 då kan du sluta när som helst
 när rätt du ditt din skärf
 Det goda blir nog hos dig frälst
 då slutadt är ditt värf
 (Y.A.) = Yetads Allebrada — n.

Stjernglans.

1. Klara stjärna du som blänker
När som aftonskymning sänker
Sig kring jordens rund
Hvad jag älskar att få glömma
Dagens äflar strid och glömma
Bort uti din glans en stund!
2. Derfor ofta höjs mitt öga
Opp mot stjernhemmet högt
Träva min jorde stig
Och min lösta tanke svingar
Sig på lätta dufoovingar
Skilda stjärna opp mot dig.
3. Ty han tror att der han finner
Hvad på jord han aldrig finner
Sällhet lugn och frid
Tror, de herre der de väras
Då ej sorgens, nödens tårar
Mera blandas i vår strid
4. ~~Träva~~ icke så, o soara

Stjärna du som fått förklara
Werlden frid en gång
Som bland jordelofsens töcken
Ledt de vilse ur sin öken
Under englars segersång!

5. Eller skaparveckans under
Sig du ned på Edeas lunder
Mera mild och ren?
Nej den glans du ännu sprider
Spreds och sprids, trots sorg och strider
Med en ofördunkladt sken
6. Derfor älskar jag att glömma
Vid din glans att strid och drömma
Skönt ofn frid en (gång) stund
Och min lifnads tolkingstjerner
Tro och hopp, som blyga tårar
Uppgå då på hjertats grund
Itlbiw.

Stjernorna.

1. Och vissnar det aftr ditt jordiska hopp
Då blicka mot eviga stjernorna opp.
Och sviker den jordiska vännen sin tro
För trachten äkta bland stjernorna
Co.

2. Från lifvadens dunkla och skiftande brus
Höj blicker rätt ofta mot stjernornas ljus
De klara, de höga ej ändra sig brått
Fast tusende skiftes på jorden ha' rätt
3. Och säger du älskade vänners förlust
Och mot de strålade stjernornas kart
De äro af himmelike Fadren en bild
Hans kärlek dig tröstar så längtande
vinkande mild
4. Som stjernornas blida och ljusande glans
På kärleken strålar från zoner hans
Bland stjernorna höga jag hoppas och tror
Att lögn eller synd eller smärta ej bor.
5. Men saliga andar der ege sitt hem
Och därför med glädje jag skidar mot dem
De blinkande, vävliga stjerner i quäll
Då vaknar i själen en äring så säll
H. V. L.

Nyårsbetraktelse.

1. Tidens skiften vella
kru gå och komma
Och vi själva följa
Med på tidens
Med på tidens vägar.

- Tills i evighetens
Djupa höj vi hamna
Strömmens brus skall tytna
Vid dess dunkla strand.
2. Svart ett år har ändret
Sina dar och stunder
Och vise tillbake
På den tid som flyktat
Minga grefvar bäddats
Minga tårar flutit
Mingen fröjd har stöknat
Utd sorgens natt.
3. Mingens kind har bleknat
Mingets hjerta brastit
Mingen strid har kämpats
Utd i själens inre
Mingen stämma tytnat
Minget öge stöknat
För en aldrig tändas
Mer i jordens dag.
4. Mingen fröjd har blommat
Utd vårens stunder
Mingen lycka lekte
Utd som nardagen
Höstens stormar bräckte
Blommans epide stängel,

Lyckans sol sig gömde
Bakom dystra moln

5. Tiden läker såren
Och vi skrida framåt
Emot det som stunda
Är med glad förhoppning
Våra öden hoila
I Guds allmogts händer
Gud är vis och nådig
Gud är kärlekens.

6. Han välsigne året
Som vi gå till mötes
Han o. lycka gifoc
I hour adal strifosa
Han på Gasets vägar
Våra steg leds age
Och vår vägen ädlets
Frid oss gifoc han
Heliofilos.

Bäckus visa.

1. Bäckus styrk min soage s trupe
innan jag blir fyllest var
att jag kan med allvar supa
ragla fram min lifnadsbaw
Och om bräuvinsfloden stannar
och jag till slut får somna of
då uti en bräuvins panna
tit mig slutligt i min graf.
2. Skrif seiv appi bräuvins hatten
kort min väte lifnadsvar
fäst mitt vapen bräuvins ratten
och mitt vatspråk främst "God tar"
Skrif här sägs en hjette stupa
som har sökt till öfverflöd
supa, supa, supa, supa
var hans lif och blif hans död.
Carl Mikael Bellman.

En Meckelmossvisa.

1. Nu se ken en stackers dring se roa
Hij sjong upp fadralla, hij sjong upp fadr
Meckelmossedaana ä goa
För då se ken en lida roligt ha

Roa

Hej sjong fadrallala
 Meckelmossedaana ä goa
 Då kan en lite roligt ha.

2. När man hela året om ska slida
 Som både du ä jag (här) hvar enda evli dag
 Lätt mer än en nåsinges kan jida
 Så ä ad bra ä meckelmosse ha

jida

Hej sjong opp fadra
 Slida

När enda evli da
 När man hela året om ska slida
 Så ä meckelmosse bra.

3. På så ä då inte mera jämmor
 Pengar, pengar har en så di kan förslå
 Nu så ä en väl di inte sämmor
 Nu hem som helst kan mätt på vägen gå

jämmor

Hej sjong opp fadra
 Sämmor

Hej sjong fadrallala
 Nu så ä en väl di inte sämmor
 Nu en (mätt) kan mätt på vägen gå

4. Se der kommer alla våra grebbor
 Granna ä de så att det kan förslå
 Om vi börja snacka mä dom inga snabbor
 De däffor ä husbona moran få

Grebbor

Hej sjong opp fadra
 Snabbor

Slippa däng ä bra
 Om vi nå snacka mä dom inge snabbor
 De ä husbona moran få.

5. Nu se kan en stae kars dräng sig roa
 Hej sjong opp fadralla, hej sjong opp fadra
 Meckelmossedaana ä goda
 För då kan en lite roligt ha

Roa

Hej sjong opp fadra
 Goa

Hej sjong (opp fadra) fadrallala
 Meckelmossedaana ä goa
 Då kan en lite roligt ha
 (Sk. I.) Per W-d.

Musikalisk rimlexikon.

1. Händel, Bändel, Mendelsahn
 Brendel, Vendel, Gadasson

Muller, Miller, Heller, Franz
 Plotow, Plotow, Bulow, Gantz

2. Meyer, Beyer, Meyerbeer
 Heyer, Weyer, Beyer, Beer.
 Lichner, Lachner, Schachner, Dietz,
 Hill, Will, Brüll, Grill, Drill, Riess, Riets,

3. Haasen, Gansen, Gensen, Kiehl
 Stide, Gade, Laade, Stiehl
 Nauman, Neuman, Hühnerfürst
 Nieman, Riemann, Dienet, Würst.

4. Kochler, Dochler, Rubenstein
 Himmel, Hammel, Rosenstein
 Lauer, Bauer, Kleinscke
 Romberg, Plomberg, Reinscke.

Första Kammaran.

Fru Motoall.

1. Skall det kanske icke gå framåt,
 då jag själf nu rör min gamla båt?
 ja, mot strida strömmen streter jag
 ty man känner ju mitt sinneleg.

2. Motoalls käring så kallar jag mig nu,
 ty jag svär att 2 och 3 är 7.
 Underligt det synes, eller har
 men det ligger dock i min natur.

3. Fast jag mot folkmakters klippa (stär) rör
 ej min båt han kallar som man tror
 skulle jag ej rätt förstå min sak?
 skulle kanske båten min bli vrak?

4. Nej, det är ju ej reson deri —
 jag kan aldrig göra haveri
 Take skall man bringa mig på fall
 med min båt jag berget krossa skall.

5. Stick i stuf! jag har en riktig sluf
 kanske dock att sjön är fastigt djup
 att jag uti den kan gå i golf
 och så finna der en sorglig graf?

6. Nej, jag trotsar allt hvad trotsas kan
 och min make sällan nog man faan
 jag jag lofar (och der vid jag står)
 att det går — så länge som det går!

Folkmötet vid Ringsjön.

d. Juni 1884.

1. Helt nygetet blif der teladt på Ring sjöns strand
mer mest med vinden fora de gröna ord,
ty vådens andar nos samt af gammelt oeta
att tab och sprit till hops gör svenskar beta.
2. Men har äv våden beäste från Ring sjöns
kon dock en fos for sticka till stuti brud. strand
och 20,000 lågor i gvallen sena
bröt ut till allmän fägnid ur e mit heus rene
3. Uti finnes dem som säga "de nollos tre"
skrefs till just då man började dubbelt se
i hvarje fell man taga kar rent för gifvet
att knappt de 20 visste hvad der blif skrifvet.
4. Men nog är det en lycke för e öeriges folk
att det på sine möten her någon tolk
som visa dem för världen att hvad vi hylle
är "stora ord och fjädrar" och seradt "fylla".
5. Det svenska folket är enligt öfelig sed
till hands att dekorera hvart möte med
Ej spörja plank och tekas hovens tupp som geles
de uppber rojalister och radikaler.
6. Väl sägs der favor märke vid Ring sjöns strand

- Mer ej med gröna klutar vort gamla land
kan läka onda siren som kraften säga
och ingen storhet vinn med att nollos g'aga.
7. Endag det är mitt hjusa mitt glade hopp
skall svenska folket verkligen vakna opp
då skole ord likt silfver i guldskäl klunga
och mantigt did ej narroverk i degea bringe.
Reynalds.

Folkmötena.

1. Men vore jag en kronprins jag
och hade murklar i min kirta
så gaf jag kronan en goddag
om folket vilde stäten mista
jag med min gumme och de små
stog upp sitt fjäll i landtlig orä
att "flöda matt" och sigtla brö
sof middag i ryslaget hö
2. Och vilde folket frihet ha
och höllo gröna tal och möten
jag sade glad "Ja var så god
och stils maskinen sjelfva sköten
Ni har ju män som allt för stä
kär till med dem och soampen på."
3. Då skulle man en dag få se
är Pål och der om rygden dragits

att man mig spiran skulle ge
 om hvilken de i frihet slagets
 se upp godt folk då blif det jag
 som — utan er skrif landets lag
 "Ragnvald"

KOMPROMISSEN.

1. Viljen i veta och viljen i förstå
 hvad lösen för dagen omi ad heta
 så stå ej och kika långt ut i det blå.
 och gå ej på djupet att leta
 der ligger oss alle helt nära till hands
 den gångar på landet den flyter "till vinds"
 och hjälper mig sak på det torra.
2. Ty lösen för dagen det är kompromiss
 en hjälpling som all ting kan lyfta
 en plankan en bygga och det till en hiss
 som trassar oss öfver hoar klyfta
 af skapelsen gör den en vacker rans
 och danser oss arter i kapp med Darwin
 och flyter hoar själ som vill kvorra
3. När kungen och folk ikke den rätt i spand
 men börjar att gråla om veta
 och bälde berserker i striden "gå av"
 som förr när i sköldar de beto

och segren för folket är lycklig och viss
 och kronan blir stukad, det är kompromiss
 och parterna alla bli nöjda.

4. När domarns ej på en rakt kan bli klok
 och nämnden i tankar se blunder
 och vittnena svära och blott preta tok
 och hien ej ens lagew utgrundar.
 då är kompromissen så innerligt bra
 ty ingen får veta hvem rätt borde ha
 och finter ej taktlöst bli röjda.
5. När hogen och vinsten och centern daz
 he "laget i" fragorna stora
 så hjaldon och atlar herdt när gått itu
 på riksdagens tungkorda fora
 och bördorna stiga med snacket i kapp
 och landets försvar är som lapp uppå lapp
 då griper man till kompromissen.
6. Nu sprättas hoar lapp af det brokige kran
 och hänges ett skydd i fönster
 men vi stiga strax nya skriddare fram
 och visa oss ut ländska mönster
 nu alla de lappar vi hade fört
 — syshop till en narkåpa kauske till slut.
 och så kala upp blott med hissen.
7. Men när den är ute vår valperiod
 och representanter ska väljas
 då lägges ut nät i så många en flod.

fast fiskarne ja ej få säljas
dock fiskarna på vinsten är temligen viss.
ty torstkar ä stumma och en kompromiss
ingås med den lax som har stämna.

8. Hvar sårhets nämnd har ja en "kullerbalk"
hvar efter sin gång den skall ställa.
men (tåk) luktar här stundom allt annat än kuller
en hard ej der om ens bör skälla.
ty om man har snafva den seken är viss
ming' näsa och ögon inga kompromiss
att de ej må husvärder skrämma.

9. Stä Kassan är utlömd och laget "upprymd"
och bankerna styggt protestera.
nå björnarna ryta så simpelt och grovt
och från ej törs kalasera
då blifve visst repit för mången en hiss
om man ej gick in på en sagg kompromiss
så vinglarens heder blif räddad.

10. Stä rammet och skulder ha stultit för hand
en "kristligt äkta" säja presten
med penninge säcker så treflig och rund
samt hirkligt sedlig för resten
— då händer det oftast att från med en "mias"
får dela sin man — men ingår kompromiss
och sällhetens kalk varder bräddad.

11. Till riddare vet man der bör utses män
som ä "utan frakten och tadel"
— ty stjerna på bröstet how ropar ja (Kån) "Kån"
och se här (innet) just innebor adel.
Men när här fins nå fler stjerna än män
ja kompromissen den kommer igen
och varder en räddande engel.

12. Och tom fick han ståda den präktiga hiss
som enkom är timrad för skulder
om ej vi ingingo en tygt kompromiss
med någon punschdrickande Balder
som står der han står och j bror sig ett dagg
om alla kritikers väl riktade hugg
blott han blir odödig som bengel.
Ragnvald.

Walstriden.

1. Ragnvald har satt i vår vaka "by"
åt frakost i allsköns ro
Om trene dagar blir striden nå
hvem blifver nu utvald mäntro?
Brovlandström jag litit dig bjuda hit
Var god rödepåttor en bit.

2. Jag tänkt behålla dig hos mig i dag
det är för vår tidning min pligt
du känner till staden bättre än jag
och kan ge notiser af vigt.

Var trygg vi skola ej luktas blod
 Drink - Sjunnessons (brygd) bajer är god

3. Mijerna har sändt oss ett värligt bud
 att vår vapenhvila är slut
 på mötet man mindre fruktade Gud
 är Borg som man hastigt strökt ut
 Men ska ni er nöja med horn ni få
 om ni hålla samman i små.
4. Der kom ett ilbud ett ilbud kom
 I jägere alla i led
 Vår falk fick ett skott han temlade om
 vår stöfoare hvissstades ned.
 Väst ar visar stadstid med detta i hand
 vi kämpa mot byar och land.
5. Ragnwald (att) han satt med bröstnål i kräs
 så lugn som om ingenting häadt
 men Lundström sade det här blir sås
 mig tyckes här osar bräadt
 Det är militären som bråkar igen
 ett glas till dess ära min väv.
6. En tryckpojke nu högljadt gal
 Hwad skall jag väl bringa som svar

åt venstern som profvar att och ha väl
 jo en jag ej röst rätt har
 Med den hälla ut som ett bombfritt kval
 Bror Lundström tag dig en halv.

7. Tryckpojken for och en dag för lopp
 så kom här ett cir Kalär
 som en blitt det for mingen trappa opp
 det "rällning åt höger" är
 Det budet hade ei flinka ben
 det säges han nämnes Kapten.
8. Han skyddade in i rummet han stod
 inför Ragnwald med lågande blick
 Men Karl här af punsch nu har flutit en flod
 punsch kostar hwart ögonblick
 Vår trupp har mod och der hade mer
 om bara vi nu oore fler.
9. Ragnwald sig på den komne förströdt
 Bevars du är het som en ugn
 Du väkert har sprungit dig rygligt trött
 sitt ned en stund och var lugn
 Man märk Tenka på saken först
 dessutom jag känner ej törst.
10. Ilbadet dröjde vår kamp blir hard
 ty venstern har bättre tow.

vår förtäpp svigter vid Borgers gård
 står samt en hel bataljon
 och röstar gör den ut osmord hals —
 Du skrällar hvå — hvad befalls?"

11. "Go att du sätter dig vackert ned
 och drifver ej värfningsstick
 och låter valmännena gå i fred
 och sätter dem ej på en klick
 om du vill rösta på den eller den
 så gör det ärligt min värd"
12. Harm brann i den vige jägarens gjät
 och spred sig allt ned till hans häst
 "Hör Ragnvald du är ju en verster träl
 och ser ej på städernes väl
 du hör till det gruslige landtmannas
 hoars lösen är värds kas förbi!" petti
13. Ragnvald fälde sin pennan han teg
 brist ändtligt i gapstratt ut
 "Har är det herre äe soewskew fey
 i ädel drickjow? Ih hat i
 Låt fylla i glaset jag dricker för den
 som valls af de — nyktaste män."
14. Weldaen Dow och hoar kämpa var glad
 i lederna hör des ej kow
 från ventera sköts med höjda blad

de (koda) gråd kom vinst i från norr
 eller Riga vally rätt röstlös och bidde
 Oelakry som i djupaste fred — sin tid
 sin Walmans visa. Ragnvald,

Storskriftern.

1. Alls ingen ordi orten är rik som min far
 På skogar och åkrar och ängar
 Och pigor han eger väl 40 per
 Och minst ett par hundrade drängar.
2. Han åker i vagn som är hög som ett hus
 Prisis som en kung då han fester
 Den har uppå sidorna lykter och ljus
 Och drages af 40 par hästar.
3. I förin sitter kuskew och ropar till hög
 Och guldpiske har han och en
 Och längst bort i aktern der står en kung
 Med 120 silfver på roakew.
4. Och mor min how Arasurka släp på sin
 Det sig man på kungliga balem ^{kyöl}
 På långt jag svär det vid himmel och jord
 Som på gänger bron vid kuskew

5. Och potew den lilla så knakbig och full
Hon följer i nätta bottener
Med salor af silfver och klackar af guld
Och knoppar af äkta rabiner
6. Vid tanken på småttar nämner jag blott
All går den till form och paroner
Ser ut till det hela precis som ett stort
Och kostar minst 5 millioner.
7. Och rammen der inne den räknar man jämt
Sitt tusen med blåa gemakert
Och alla så höge och halke bestämt
En half mil från gulfsten till taket
8. Totf vandrade gårdar han har på sin toft
Och minst ett par hundra sjöar
Och räknar man nog så räcker det godt
Till talf tusen holmar och öar.
9. I stad'går den hvitken är överhördt stor
Kriatell kronor prunka från isen
Och ungnit och kalfsär och ildrige kor
Och turkiska mattor i bisen
10. Och gräsrne äta ar fat af porstiv
Marenger så mycket de vilja kunna
Och både i klammor af ren aseptiv
Och (bad) die likör ur en tunna.

11. Och tuffar han sätter på piano af stål
Af kirkets så mäta betygen
Och hörsma värpa i guld förgyld skil
Minst totftunnor "ankägg" om dagen.
12. Ja ingen i orten är rik som min far
På skoyer och åkrar och ängar
Men får jag en gång om hand hand han
För vandlar jag skräpet i pengar. har
Göstar.

En sorglig visa.

om
vådelden i Åby tingsal.

1. Vill ni höra ajn ynkkelige häudelse
Som i Åby i himdane häudt
om ajn vå'ill som börja på ajn karing
och en kakkeluq i tingsalen läudt.
2. Hov var der och höde målet om Ola
För hon var se' så meed å de'
Men så to de ill i hinga kjola
Åh hovem i ju konne vil rå för de'.
3. Der sto en loe opp bagom hinga äune
För daj hade illa mä' Kronbergakal
Ni kan tro der blaj ett falians väune
Åh de brände ett völdent stort hit.

4. När luttar sved så hvar som hållt Ola
Kors för - n jag tror illen e lös
De bränner ju i Käringsus kjöla
Houson slo der häns ve oner å frös.
5. I di sprant folket på hods d genoms doren
I somna slo fönsterna itu
I glas skärvoorna en nåsa blaj skoren
I ruon e väll inte teke innu.
6. Då sa domaren "Ja vara på Ola
För alla kanske han springer mä"
När de e ill i ett par Käringsus kjöla
Så kan hela tinghuset stegga mä.
7. I på Torred di tuda och tromma
Då alla vannspröjterna i lym
I de lod som står knijtän a de komma
I sin der blaj e n feli kusseyu.
8. Men der vå e som to Käringsus i fajnew
Mä aj sprann vann han rädda hinga lif
Dyfts på Käringsus som na to te Cajnew
I hon rog diasome att Kokom stio
9. Gud ske löf de berr svedde i jeren
I så lide grauna på hinga kropp

Men alla vison va der och så ved
Vi trodde min själ hon bromm opp.
Giss.

Winter 1881-1882

Nr 1881

1. Låt mig na till na jag gunga
Jag fått mig af prat och smack
Komiter kronor änga
Telefoner, helgon, pack
Menschlighetewill man dyrka
O Melander hviltew Gud
Bygg af skräppblad "kans kycka
Ly af groddblad prestens skrud.
2. Teke för den hela jorden
Men jag stannar här en dag
Blommor och en fal i Norden
I det min skull prägar jag
Kär jag för att ingew sommar
Kom i år på eder toll
Vejas strid mot Bored bonnar
Och ett festens lönew jätt
3. Se det nya året nalkas.

- Snart blir det en syndabock
Att min hela orrede soelkar
Här jag ser dess gyllne lock
Baru som det ikring ni larva
Tro er vara gamla ljus
Många af er bara tarva
Litteris et artibus.

4. Vet jag klockar kärlek kända
Sörjes folk, för dig ända
Må vi skiljas nu som vänner
Brorskal vi väl dricka på -
Så farväl, gå nu till mötet
Med ett nytt år mera vis
Att den ros det bär i skötet
Ej må bli ett törneris.

Ragnvald,